

та створення інноваційної рівноваги, оскільки не завжди можливо спрогнозувати ефективність тієї чи іншої норми в довгостроковій перспективі. Чим різноманітніше інноваційне середовище, тим більше можливостей для виходу з інноваційних пасток.

Таким чином, найважливішим принципом державного регулювання в галузі охорони довкілля є оптимальне співвідношення стимулюючих та контролюючих механізмів на основі застосування інноваційних технологій з залученням як державних, так і недержавних джерел інвестування.

1. Pigou A.C. Mr. J.M. Keynes' General Theory of Employment, Interest and Money // *Economica*, N.S. – 1936, V. 3(10), P. 115-132. 2. Palmer K., Walls M. Extended product responsibility: an economic assessment of alternative policies // <http://www.rff.org/documents/RFF-DP-99-12.pdf> 3. G8 Hokkaido Toyako Summit Leaders Declaration // http://www.mofa.go.jp/policy/economy/summit/2008/doc/doc080714_en.html 4. Вовк В. Гаврилишин Б. Стратегія сталого розвитку та європейська модель “еко-соціальної ринкової економіки” як основа конкурентоздатності України в сучасну епоху // <http://clubofrome.org.ua/corweb/Article/1/> 5. Київська міська програма охорони навколишнього природного середовища // <http://www.kmv.gov.ua/divinfo.asp?Id=21879> 6. Стратегія національної економічної політики на 2010-2020 роки // http://www.ueplac.kiev.ua/downloads/outputs/output_00331.pdf

М.І. Бублик, Р.М. Дякунчак
Національний університет “Львівська політехніка”

ЕКОЛОГІЧНЕ СТРАХУВАННЯ ЯК ПРІОРИТЕТ ФОРМУВАННЯ ІННОВАЦІЙНОЇ ІНФРАСТРУКТУРИ НАЦІОНАЛЬНОЇ ЕКОНОМІКИ

© Бублик М.І., Дякунчак Р.М., 2011

Сьогодні існуюча інфраструктура державного управління у сфері охорони довкілля та регулювання природокористування характеризується відсутністю чіткого розмежування природоохоронних та господарських функцій; несформованістю інститутів громадянського суспільства; нерозумінням пріоритетів та переваг сталого розвитку та недотриманням природоохоронного законодавства.

Структура національної економіки України відзначається високою часткою ресурсо- та енергоємних галузей, зношеність основних фондів промислової і транспортної інфраструктури, що формує серйозні екологічні проблеми, які часто призводять до виникнення надзвичайних ситуацій техногенного і природного характеру.

Ресурси, що сьогодні витрачаються нашою державою на ліквідацію наслідків надзвичайних ситуацій техногенного і природного характеру, на кілька порядків перевищують видатки, що виділяються на забезпечення техногенної та природної безпеки. Це є вагомим деструктивним національної економіки України.

Екологічне страхування є одним із тих видів страхування цивільної відповідальності власників або користувачів об'єктів підвищеної екологічної небезпеки у зв'язку з ймовірним аварійним забрудненням ними навколишнього природного середовища та спричиненням шкоди життєво важливим інтересам третіх осіб, яке передбачає часткову компенсацію шкоди, завданої потерпілим.

Прийнятий в грудні 2010 року Закон України “Про Основні засади (стратегію) державної екологічної політики України на період до 2020 року” [1] серед пріоритетів підвищення конкурентоспроможності господарського комплексу країни виділяє запровадження сучасних методів управління техногенними і природними ризиками. Вже майже 15 років тому в Україні був створений Європейський центр техногенної безпеки (TESEC), метою якого є об'єднання,

поширення та використання міжнародного досвіду у сфері прогнозування та експертної оцінки рівня ризику виникнення надзвичайних ситуацій, запобігання їм на потенційно небезпечних підприємствах, а також сприяння виконанню Україною зобов'язань за міжнародними договорами і угодами у галузі техногенно-екологічної безпеки [2]. Серед основних завдань даного центру є: 1) оцінка промислового ризику підприємств з використанням різноманітних методів, які застосовуються у світовому співтоваристві; 2) систематизація та класифікація промислових аварій, що сталися; 3) аналіз проблем страхування і компенсації збитків.

Таким чином, в Україні сьогодні екологічне страхування є пріоритетним напрямом розвитку національної екологічної економіки, що зумовлює потребу у формуванні як самого ринку послуг екологічного страхування, так і його інфраструктури. Для заснування та ефективного функціонування страхових компаній, здатних забезпечити надійний механізм страхування, надзвичайно важливим є розроблення та впровадження методик проведення оцінки ризиків та загроз, зумовлених експлуатацією екологічно небезпечних об'єктів, методів обчислення страхових тарифів відповідно до визначеного рівня ризику.

1. Закон України “Про Основні засади (стратегію) державної екологічної політики України на період до 2020 року” від 21 грудня 2010 року № 2818-VI. 2. Постанова КМУ “Про Концепцію створення і діяльності Європейського центру техногенної безпеки (TESEC)” від 17 жовтня 1996 р. № 1259.

О.С. Вавричук

Тернопільський національний економічний університет

МЕХАНІЗМ ЗАЛУЧЕННЯ ПРИВАТНИХ ІНВЕСТИЦІЙ ДО РОЗВИТКУ ЖИТЛОВО-КОМУНАЛЬНОЇ ГАЛУЗІ

© Вавричук О.С., 2011

Житлово-комунальна галузь характеризується сьогодні застарілістю обладнання, яке надзвичайно високо затратне, вимагає частих ремонтів, не сприяє ефективному використанню ресурсів, енергозбереженню, та відсутністю коштів для фінансування оновлення, модернізації та реконструкції основних фондів, відновлення житлового фонду. За підрахунками експертів, для модернізації ЖКГ Україні необхідно 150 млрд. доларів – більше 100% ВВП України [1]. Реальним джерелом вирішення цих проблем можуть стати приватні інвестиції, як вітчизняні, так і іноземні.

Питання залучення інвестицій у ЖКГ сьогодні стало особливо актуальним, адже держава не в змозі забезпечити фінансування галузі, а власних ресурсів підприємств ЖКГ не вистачає. Дану проблему досліджували такі науковці, як Адамов Б.І., Гайко Є.Ю., Гесць В.М., Данилишин Б.М., Куценко В.І. та інші. Проте з огляду на ситуацію, яка сьогодні існує у сфері ЖКГ, можна стверджувати, що конкретного механізму залучення у галузь приватних інвестицій так і не розроблено.

Метою даної статті є обґрунтування ефективного механізму залучення приватних інвестицій до розвитку житлово-комунальної галузі.

У зарубіжній практиці під інвестиціями розуміють здебільшого вкладення для придбання цінних паперів. У вітчизняній практиці поняття інвестицій асоціюють з капітальними вкладеннями у відтворення основних фондів. Це зумовлено кризовим станом вітчизняних підприємств, в тому числі у сфері ЖКГ, де можливі інвестиції на підтримку діючих, але технічно відсталих виробничих фондів. За стабільної економіки всі інвестиції повинні бути водночас інноваціями [2, 8].

Відповідно до Закону України “Про інвестиційну діяльність”, інвестиціями є всі види майнових та інтелектуальних цінностей, що вкладаються в об'єкти підприємницької та інших видів діяльності, в результаті якої створюється прибуток (доход) або досягається соціальний ефект [3].